

въздържанъето да не прави нищо недостойно. Той ми говоряше свободно за недостатъците ми, и когато даже не смѣяше да ми продума, мълченьето му и прискърното му лице давахъ ми да разумѣя туй което той намѣрваше криво у мене.

„Изъ найнапредъ тѣзи искренность ми аресваше; и често го увѣрявахъ че презъ сичкыя си животъ ще го слушамъ съ довѣріе за да са предпазіж отъ ласкателитѣ. Той ми казваше сичко което трѣбаше да сторіж за да вървіж по стѣпкитѣ на дѣда си Миноса, и за да направіж царството си благополучно. Той немаше вашата дълбока мѣдрость, о Менторе; но началата му бѣхъ добры: сега го познавамъ. Малко по малко коварствата на Протезилая, който бѣше завистливъ и много славолюбивъ, ма отвърнѣхъ отъ Филокла. Послѣднійтъ като бѣше праводушенъ, оставяше Протезилая да добива вліяніе надъ мене; слѣдоваше само да ми казва сѣкоги истината, кога искахъ да го слушамъ. Безъ сумнѣніе, той искаше доброто ми, а не своя интересъ.

„Протезилая ма убѣди неосѣтено че Филоклъ обсѣждалъ сичкитѣ ми дѣйствія побужданъ отъ духъ ти мирутъ и гордѣ, че той не ми поисквалъ нищо, защото ималъ гордостта да не иска нищо да приеме отъ мене и че искалъ да спечели име на челоуѣкъ който е погоренъ отъ сичкитѣ почести. Прилагаше еще че този младъ момѣкъ който ми говоряше толкози свободно за моитѣ недостатъци, говорялъ былъ за тѣхъ и предъ другитѣ съ сжщата свобода, че често давалъ да са разумѣе че не ма почита никакъ, и като унизявалъ съ този начинъ моята честь, той са стремялъ чрезъ блѣсъка на една строга добродѣтель да си поправи пѣтъ къмъ царекото достоинство.

„На първый пѣтъ азъ не можихъ да повѣрвамъ че Филоклъ иска да ми отнеме престола: защото въ истинната добродѣтель има една непорочность и едно простодушіе които нищо не може да преправи, и въ които никой не може да са изльже, стига да е внимателенъ. Но постоянството на Филокла да осѣжда моитѣ грѣшки наченъ да ма поклаща; а отъ друга страна угожденіята отъ Протезилая и неисчерпванитѣ му ухищренія за да ми изнамѣрва новы удоволствія, правяхъ ми